

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν εὐγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΣΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικῶν δραχμ. 7. — Ἑξαετηρικῶν φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, Ἐναντὶ Χρυσοπηλακωτίστῃς

Περίοδος Β' — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 40

Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνεχέει· ἴδε σελ. 316)

— Ἐδῶ σὺς θέλω τώρα! ἀνέκραξεν ὁ πεζοναύτης τὸ εἶδατε; ἐγὼ καλά ἀρμένισα... νὰ ἰδοῦμε μόνον τί ἔχουν μέσα.

— Ὅσο γιὰ τὰ βερέλια, εἶπεν ὁ Ρογήρος, μού φαίνεται πὺς ἔχουν χοιρομέρια! εἶδα πολλὰς φορὰς μέσα σὲ παρόμοια βερέλια, πού τα βάζουν εἰς λαθρέμποροι! ὅσο γιὰ τὸ σάκκο, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ ἔχη ἐντόπιον κρασί, παλινό, σὲ μπουκάλια.

Ψέθρος ὁμοθυμῶν χαρὰς ὑπεδέχθη τὴν αἰσιδόξον πρόγνωσιν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ὁ Παπαφίγκος ἤνοιξε τὸ πρῶτον βαρέλι... Ἀπογοήτευσις!

Τὸ βαρέλι ἦτο γεμάτον μὲ πυρίτιδα!

Μὲ πυρετώδη ταχύτητα ἤνοιξε καὶ τὰ δύο ἄλλα. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ἴδιον: παντοῦ πυρίτις!

Συγχρόνως ὁ Ρογήρος ἤνοιξε καὶ τὸν σάκκο, ὁ ὁποῖος περιείχε τεμάχια μολύβδου καὶ σφαίρας.

Κατήφεια πένθιμος κατέλαβε τοὺς φυλακισμένους μετὰ τὰς ἀλεπαλλήλους αὐτῆς ἀποκαλύψεως.

— Τοῦλάχιστον, εἶπε στενάφρος ὁ μαρκήσιος, τώρα ἔχομεν πολεμοφοδία.

Τότε ὁ Παπαφίγκος συνέλαβε σχέδιον τολμηρὸν καὶ ἀπεγνωσμένον.

Τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον ἔχαινε κάτωθεν τοῦ σπηλαίου, ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ θρόνου, ἦτο τότεν βαθύ, ὥστε δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἐλπίζουσι ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ φθάσουσι ποτὲ ἕως κάτω, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὀλίγων σχοινίων, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ πεζοναύτης ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἄλλο μέσον. Ἐδέθη ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπεχείρησε νὰ ναρριχηθῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἐγχειρίδιου του, τὸ ὁποῖον ἐνέπηγεν εἰς τὰ σχισμάδας τοῦ

λίθου. Ἀμα θὰ ἔρθανεν εἰς τὴν κορυφήν, ἐλογάριαζε νὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ κάμουν τὸ ἴδιον, ἀνεγκύων αὐτοὺς διὰ τοῦ σχοινίου του.

Δυστυχῶς καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο ὅσον καὶ τὰ ἄλλα ἀπραγματοποιήθη.

Ὁ βράχος, λεῖος καθ' ὅλην του τὴν ἐπιράνειαν, δὲν ἐπαρουσίαζεν ἀρκετὰς ἀνωμαλίαις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθίστων δυνατόν

βοῦλιον. Ὅλοι, μέχρι τοῦ τελευταίου, εἶπαν τὴν γνώμην των. Τὰ εὐφυέστερα καὶ τὰ ἀνοητότερα σχέδια ἐπροτάθησαν δικδοχικῶς καὶ ἀπερρίφθησαν. Ἡ θέσις τῶν δυστυχῶν Γάλλων ἦτο κρίσιμωτάτη· τοὺς ἐδρασκεῖς προπάντων ἡ πείνα, διότι ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας δὲν εἶχον φάγη τίποτε. Ἡ φαειρότης ἤφρανίσθη, ὅλοι ἦσαν κατηρεῖς, μελαγχολικώτατοι.

Καὶ αὐτὸς ὁ Πασιχαρὸς, δαγκάνων τὸ μουστάκι του, ἐσφιγγε τοὺς γρόνθους καὶ περιεφέρετο εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐπάνω κάτω, ὡς θηρίον μέσα εἰς τὸν κλωθὸν του.

Ὁ Παπαφίγκος, διὰ νὰ κάμῃ κατὶ τί καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν του, ἐλάττιζε δυνατὰ τοὺς βράχους, ἀπαγγέλλων ὀλοκλήρον τὸ κερβολόγιον τῶν ναυτικῶν του βλασφημιῶν.

Ὁ μαρκήσιος, καθήμενος παρὰ τὴν εἰσόδον, ἐπέβλεπε τοὺς ἐχθρούς, τῶν ἰσπίων ἢ παρατεταμένη ἰπραξιὺν τὸν ἀνησυχεῖ εἰς μέγαν βαθμόν.

Ἐνῶ οἱ χωροφύλακες, ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφαίνοντο κοιμώμενοι, μόνος εἰς τὴν γωνίαν του, ὁ Ρογήρος ἐσυλλογιζέτο.

Ἐσυλλογιζέτο, θλιβόμενος βαθύτατα, ὅτι αὐτὸς χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε γίνῃ ἡ αἰτίη τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον τώρα οἱ γενναῖοι ἐκείνοι στρατιῶται.

— Καὶ χρόνον νάχουν! ἐβρυχήθη ἔξαφνα ὁ Παπαφίγκος· μᾶς ἐστρώμωξαν ἐδῶ μέσα αὐτοὶ οἱ παλαιοστρατιῶται καὶ δὲν εἶνε τρόπος νὰ βγοῦμε ἔξ' ἀνοικτὰ.

— Νὰ τοὺς πάρῃ ὁ σίφνας! ἀνέκραξεν ὁ Πασιχαρὸς· μού φαίνεται πὺς θὰ βγῶ, καὶ τὸν πρῶτόν μου θὰ τσακώ-

« Φρικώδες θέαμα τοὺς ἀνέμενε. » (Σελ. 322, στήλ. γ')

τὴν ἀναρρίχῃσιν, καὶ μία σφαῖρα, συρίζασα εἰς τὰ ὄπλα τοῦ παρτόλμου νεύτου, διακρούσῃ τῆς ἀποπειρας, τὸν ἐπεισεν ἐντελῶς ὅτι ἡ ἀνάδρασις ἦτο κινδύνητος.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον, ψιθυρίζων ἐν ἀγνακτικῇσι:

— Χίλις ἐκπομπήριζα κανονίεζ! δὲν εἶνε τρόπος νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ μπουγάκι!...

Καὶ πάλιν οἱ φυλακισμένοι ἔκαμαν συμ-

αυ, θά τον φάγω! Δὲν ὑποφέρεται!... Ὁ Ρογῆρος ἐσηκώθη.
— Σταθήτε, εἶπε, καὶ μοῦ ἤθελε μιά ἰδέα.

— Ἀρμένιοι, μοῦτοο! εἶπεν ὁ Παπαρίγκος.

— Ὄταν ἐνα πλοῦο χάση κάθε ἐλπίδα, ἐξηκολούθησεν ὁ μικρὸς αὐλητής τῶν Πεζοναυτῶν, δταν ὁ ἐχθρὸς τὸ περικυκλώσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ πλησιάσῃ νὰ το συλλάβῃ, τί κάμνει; Βάζει φωτιά ἐπὶ τὸ μπαρουτὶ καὶ τινάζεται ἐπὶ τὸν ἀέρα!

— Ὄχι, παίζουμε! εἶπεν ὁ Παπαρίγκος, σείων τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν κ' εἴμαστε ἔχομε τρία βαρέλια μπαρουτὶ ἄς ἀνατινάξουμε τὸ ὑπόγειο.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Πασίχαρος ὁ μικρὸς ἔχει δίκιο.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος ἵσως εἶνε καὶ αὐτὸ ἐνα μέσον... ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδουμε πὼς θὰ το ἐκτελέσωμεν χωρὶς κίνδυνον.

— Τί μας μέλει! ὑπέλαβεν ὁ χωροφύλαξ καλλιτέρα νὰ πᾶμε καὶ μετὰ μαζί με τοὺς Ἰσπανοὺς, παρὰ νὰ μείνωμε ἐδῶ μέσα, νὰ πεθάνωμε τῆς πείνας.

— Καλὰ λείει! ἐπεδοκίμασεν ὁ Παπαρίγκος.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, ὅτι μπορούμε νὰ φάσμε τὰ βαρέλια ἐστὶν εἴσοδος, καὶ νὰ τοὺς βάλωμε φωτιά ἄμα θὰ εἴμεθα περὶ ἐστὶν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ ὑπογείου.

— Ναι... ἵσως... ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος Νορμανδῶν ἡ ἰδέα σου εἶνε καλὴ κατ' ἀρχὴν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς μίαν στιγμὴ πὼς θὰ κατορθωθῇ.

— Ἄχ, ἐστὴνάζεν ὁ Παπαρίγκος, ἂν εἴχαμε ἐδῶ τὸ Λαδουρέκο, θὰ μας ἐφώτιζε!

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε μετὰ τῶν μαρκησίων. Ὁπισθεστήκατε, εἵμπορούμε νὰ κυλίσουμε ἕως ἐδῶ τὰ βαρέλια, καὶ νὰ κάμουμε φωτὶλιά μακρὰ, δεκαπέντε μέτρα τοὐλάχιστον.

— Ἐμπρός! ὅλοι μαζί! ἀνέκραξεν ὁ Παπαρίγκος.

— Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴν κυρούλα μου τῆ μακαρίτισσα, ποῦ ἐγενεθε τὸ καλλι, εἶπεν ὁ Πασίχαρος γελῶν ἀστεία δουλειά γιὰ ἐνα λογγοφόρο χωροφύλακα! Ὅσο γιὰ τοὺς ἀπέξω, τί νὰ σας πῶ, παιδιὰ μου, δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι οὔτε φύλλος ἐπὶ τὸν κορφο τοῦ!

— Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνδρες ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν μετὰ ζήλον.

— Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μαρκήσιος ἐκύτταζε τὰ βαρέλια καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Ἦ ἀπόπειρα, τὴν ὁρίσθη ἡ ἐπιμονὴ, ἐν ἐλλείψει ἄλλου μέσου σωτηρίας, ἦτο βεβαίως ἀπεγνωσμένη. Προκαλοῦντες τὴν φοβεράν ἐκρηξὴν καὶ ἀνατινάζοντες εἰς τὸν ἀέρα τὸ σπήλαιον, δὲν διέσπερον τὸν κίνδυνον νὰ ταφεῖν ζωντανοὶ ὑπὸ τὰ

συντρίμματα; Καὶ τοῦτο δὲν ἦτο αὐτοκτονία; Ὁ Λουδοβίκος Νορμανδῶν ἐξήτασε τὰ τοιχώματα μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Παντοῦ, ὅπου τὸν ἐκτύπησεν, ὁ βράχος ἐνέδειξεν ἕχον ὑπόκειον, καὶ ὁ μαρκήσιος καθυσπῶσας κάπως, ἤρχισεν νὰ ὑπολογίξῃ πὼς ἔπρεπε νὰ παρασκευάσουν τὰ πράγματα, ὥστε ἡ ἐκρηξὴ νὰ πλοῖθῃ θανατηφόρος μόνον διὰ τοὺς πολιορκητάς.

— Τὰ φωτὶλία ἦσαν ἤδη ἐτοιμα, κατασκευασθέντα ἀπὸ τὸ στυπιόν, τὸ ὅποιον ὑπῆρχεν ἄφθονον εἰς τὸν σάκκον μετὰ τὰ πολεμοφόδια.

— Ὁ μαρκήσιος ἐσκέψθη νὰ μεταβάλλῃ τὰ τρία βαρέλια εἰς ὄλμοις αὐτοσχεδίους μὲν, ἀλλὰ φοβερὸς ὡς ἐκ τῆς ποσότητος τῆς περιεπιμένης πυριτίδος, τὴν ὅποιαν περιείχον. Πρὸς τοῦτο τὰ περιέβαλε καὶ τὰ ἔδεσε φρικτὰ μετὰ σχοινία, διὰ ναυξήσῃ ἢ ἀντίστασις τῶν στεφανῶν. Κατόπι, τὸ ἥμισυ τῆς πυριτίδος ἀντικατεστάθη διὰ πετρῶν, τρυμακίων, μολλύδου καὶ σφαιρῶν καὶ τέλος τὰ βαρέλια ἐκλείσθησαν στεγανῶς μετὰ τὰ πόματα τῶν, τὰ ὅποια ἐφράχθησαν μετὰ κηλὸν καὶ προσεδέθησαν μετὰ ἄλλα σχοινία.

— Ἐπρεπε τώρα, — καὶ δὲν ἦτο τὸ εὐκολώτερον, — νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ὄλμοι αὐτοὶ εἰς τρόπον ὥστε ἡ δύναμις τῶν νὰ στραφῇ ἀποκλειστικῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τῶν ἀμερικάνως ἐξηλωμένων ἐπὶ τῆς ἰσοῦς.

— Ἐν τῷ ἦν απτον τοὺς δουλοὺς, οἱ ὅποιοι θὰ μετέδιδον τὸ πῦρ εἰς τὰς θρυαλλίδας, οἱ φυλακισμένοι συνήλθον καὶ πάλιν, διὰ νὰ συσχεφθοῦν περὶ τῶν τελευταίων μέτρων, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ λάβουν.

— Πρῶτον καὶ κύριον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, πρέπει νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαιοῦ. Ὁ Πασίχαρος, ὁ Παπαρίγκος καὶ ἐγὼ εἴμεθα ὀρκιστοὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Οἱ ἄλλοι θάπορευθοῦν εἰς τὸ δευτέρον σπήλαιον, ἀφοῦ τοποθετηθοῦν τὰ βαρέλια.

— Θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, ἐπιτρέψτέ μου νὰ βάλω ἐγὼ φωτιά ἐπὶ τὰ φωτὶλία.

— Ὄχι, παιδι μου, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά.

— Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἴδουμε ποῦ εἶνε οἱ ἐχθροί, διότι ἂν εἶνε ἀκόμη εἰς τὰ πλάγια, ἡ ἐκρηξὴ δὲν θὰ μωρὸσῃ νὰ τοὺς βλάψῃ πολὺ, καὶ τότε δὲν κάμουμε τίποτα!

— Χωρὶς νὰ ποικρηθῇ, ὁ Λουδοβίκος Νορμανδῶν ἐκινετο πρὸς τὴν εἴσοδον, καὶ μετὰ μεγάλην χαρὰν παρατήρησεν, ὅτι οἱ Ἰσπανοί, ἀναθηρῶσαντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔχον ἀφίση τὰ πλάγια καὶ ἐπατέλησαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου.

— Ἀμέσως τότε οἱ αὐτοσχέδιοι ὄλμοι μετεφέρθησαν, μετὰ μωρίας προφυλάξεις, ὅσων τὸ δυνατόν πλησιέστερα τῆς εἰσόδου, ἐχώθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τοὺς

ὄγκολιθοὺς, οἱ ὅποιοι προαεδέθησαν διὰ σχοινίων, καὶ τέλος, ὀπισθεν ἐκάστου βαρέλιου ἐτοποθετήθησαν ἄλλοι ὄγκολιθοὶ καὶ ἀπετέλεσαν τείχος ἰσχυρόν, προωρισμένον νὰ διευθύνῃ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἐκρηξίως.

— Αἱ προπαρασκευαὶ ἐτελείωσαν πλέον, καὶ δὲν ἔμεινε τώρα εἰμὴ ἡ ἀνάφλεξις τῶν θρυαλλίδων.

— Κατὰ τὰ ἀποφασισθέντα, οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ Ρογῆρος διήλθον τὸν ὑπόγειον διάδρομον καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δευτέρου σπηλαιοῦ.

— Μίνον ὁ μαρκήσιος, ὁ Παπαρίγκος καὶ ὁ Πασίχαρος ἔμειναν εἰς τὸ πρῶτον, διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἐγχεῖρημα.

— Αἱ θρυαλλίδες ἐκκλήθησαν μετὰ πυρίτιδων καὶ ἐπεθεωρήθησαν ἐκ νέου μετὰ πᾶσαν προσοχὴν.

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ἄνοιξετε τὴν τρύπα!

— Ὁ λίθος περιεστράφη ἀθορύβως, ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ὤλησιν τοῦ Πασίχαρου.

— Ἀμέσως οἱ τρεῖς ἄνδρες ἤρχισαν τὰς ἀκρας τῶν τριῶν θρυαλλίδων καὶ κατέφυγον τρέχοντες εἰς τὸ ἄλλο σπήλαιον.

— Ἐπὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα οἱ φυλακισμένοι ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοὴν τῶν, περιμένοντες ἀγωνιωδῶς.

— Ἐπὶ τέλος!

— Οἱ θόλοι τοῦ ὑπογείου ἀντήχησαν, ἐδονήθησαν ἀπὸ τὴν φοβεράν βροντὴν τῆς ἐκρηξίως. Τεμνῆα βράχου, ἀσπασθέντα κατέπεσαν, ἀλλ' αὐτῶς χωρὶς νὰ πληγῶσιν κανένα. Πρὸς στιγμὴν οἱ φυλακισμένοι ἔμειναν ἀκίνητοι. Κατόπι πιν ὠρμησαν εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον. Εἰς πολλὰ μέρη ἦτο φραγμένος ἀπὸ τὰ συντρίμματα καὶ ἔπρεπε νὰ νοῖοιγον διόδον μετὰ κόπου. Ὅπως δὴ ποτε ἐσθίαν εἰς τὸ πρῶτον σπήλαιον, ἐτρέψαν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἐξώρμησαν εἰς τὴν ὁδόν.

— Φρικῶδες θέαμα τοὺς ἀνέμενε. Τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἐκρηξίως ὑπερέβαλε τὰς προσδοκίας τῶν. Τὸ ἐδαφὸς ἦτο ἐστρωμένον μετὰ λείψανα ἀνθρώπων οὔτε ἐν σῶμα δὲν ἦτο ἀκέραιον!

— Ὁ Πασίχαρος ἤθελε νὰ φέρῃ τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς, ἀλλ' ὁ Παπαρίγκος τὸν ἐσταμάτησε, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀκρωτηριασμένα ἐκεῖνα πτώματα.

— Στάσου, στάσου, εἶπεν ἡθελα νὰ βρῶ τὸ φοφῆμι τοῦ Ρενῶ καὶ τοῦ Ἐγγλέζου.

— Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἠρέυνησε, δὲν κατάρθωσε νὰ ανακαλύψῃ τίποτα.

— Μπᾶ! νὰ πάρ' ἡ ὀργὴ! ἐβρυχῆθη φαίνεται ὅτι οἱ καλλίτεροι μᾶς τῶν στρησαν. Ἐνοῖα σου ὄμως καὶ θὰ τοὺς ἐθανοδροῦμε!

— Τὸ μικρὸν ἄγλημα ἐξεκίνησεν. Ἀπὸ φόβον αἰφνιδίας προσβολῆς, ὁ πεζοναυτής ἐκπορεύθη ὡς ἀνιχνεύτης τὸ κύριον σῶμα ἀπετελείτο ἀπὸ τὸν Λουδο-

βίκον Νορμανδῶν, τὸν Ρογῆρον καὶ τὸν Πασίχαρον οἱ τρεῖς ἄλλοι χωροφύλακες ἐσχηματίζον τὴν ὀπισθοφυλακὴν.

— Κολὰ ἐδιασκεδάσαμε! εἶπεν ὁ Πασίχαρος εἶνε καιρὸς τώρα νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε καὶ τοὺς δικούς μας.

(*Ἐπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

Ο ΚΟΡΑΞ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ J. LACASSAGNE)

(Τέλος τῆς σελ. 315.)

— Ἐκαμνε κινήματα ἀσκοποῦ, αὐτοματικά, πηδῶν ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς πεταχούρου εἰς τὸ ἄλλο, ἀδιέφορος καὶ τρόπον τινὰ ὡς τυφλός. Τὸν ἐπεσκαπότουν καθ' ἐκάστην ἤρχατο πρὸς με ὅπως ἄλλοτε, ἀλλ' ἀνευ χαρᾶς, ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, με ἀσθενεῖς θρηνώδεις κρωγμοὺς, οἱ ὅποιοι βεβαίως ἦσαν παρακληθεῖς... Χιλιῶσις ἦλθε εἰς τὸ σημεῖον νὰ τῷ ἀνοίξω τὴν φυλακὴν του καὶ νὰ τῷ εἶπω:

— «Πήγαινε! εἰσις ἐλευθέρου! δὲν θέλω νὰ εἶμαι δεσμοφύλαξ σου!»

— Ἄλλὰ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐπροκόλουεν νεῖαν σειράν ἄλλων, καταστροφῶν, παρὰ πόνων καὶ ἀποζημιώσεων; Ἦθελα νὰ τον μεταφέρω μακρὰν, εἰς τὸ δάσος, κ' εἶσε νὰ τον ἀφίσω ἐλεύθερον. Ἄλλὰ τί θὰ ἐγένετο μόνος καὶ ἐρημὸς ἐν τῷ μέρει τῆς μεγάλης φύσεως; Ὅχι τὸν ἐξέθετα, ἀσθενῆ καὶ ἀσπλον, εἰς ἀγνωστον κόσμον, πλήρη κινδύνων δι' αὐτόν, τὸν ἀτυχετὴ κατοικίδιον... Ὀ, ναι, ὠρμηλον προστάσιαν πρὸς τὸ πτηνὸν τοῦτο, διότι τῷ εἶχα καταστρέψῃ πλέον κάθε δύναμιν διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Πὼς νὰ πολεμήσῃ νικηφόρος μετὰ τὰ ἄλλα πτηνά, τὰ συνεισθημένα ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν ἐλευθέρου βίον;

— Καὶ τὸν ἐκράτουν φυλακισμένον, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι μέχρι τέλος θὰ εὐνεκίθῃ.

— Ματαία ἐλπίς! Ἐβλεπα μετὰ λύπης μου τὴν βαθμιαίαν καταστροφὴν του. Ὁσημέραι ἐγένετο ἐλεεινότερος, μελαγχολικώτερος ἐφρούσκονεν, ἐξέβαθε καὶ προσέλαβεν ὄλην σφάειρας σκοτεινῆς καὶ ρυπαρᾶς. Δὲν ἐσκόλων πλέον εἰς τὸ πέταυρον, ἀλλὰ κατέφευγεν εἰς παλαιὸν τι κηθῶτον, ἀπεριμένον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ὀρνιθῶνος. Τῷ εἶδον κρέας ἐλεκτόν τὸ ἐλάμβανε πρᾶς, ὡς ἀπὸ εὐγένειαν, τὸ ἐκράτει ὀλίγον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ράμφους του, καὶ ἔπειτα τὸ ἐρριπτεν ἀνόρητος. Καὶ εἰς τὸ φαλακρὸν ἐκεῖνο κρανίον, εἰς τὸν ἰσχυρόν καὶ μαθῆμένον ἐκεῖνον λαϊμόν, εἰς τὸ οἰκτρὸν ἐκεῖνο σῶμα, μοι ἐφαίνετο ὅτι διέκρινα μίαν φρικτὴν ὀδύνην ὡσεὶ ἀνθρωπίνου! Ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐκ τῶν ὀποίων ἀπέσπερο ὄλονεν ἡ ζωὴ καὶ τοὺς ὀποίους

ἐβόλωνε ἐκτὶ, ὡς ὀμίχλη, διέκρινε μίαν ἀφανῶν μορφήν, κατὰ θλιβερόν καὶ ἀμειλίχτως ἤρμον, τὸ ὅποιν μ' ἐκτεγηγόρει... Μίαν ἡμέραν τῷ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἐπήδησε βαρὺς πρὸς τὴν φλιάν, κλονούμενος εἰς τοὺς πόδας του, με πτέρυγας συμριμένας, αἱ ὅποια ἐκάλυπτον ὡς μανδύας τὴν σκελετωδὴ του ράχιν, τὴν ριγηλὴν, ἐκύτταζε τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν μετὰ βέβαια ἀπορορητέμον καὶ κατόπι ἀισθηθεῖς ἐαυτὸν ἀνιχνεύων ἀσθενῆ, ὡς γέρων δεσμώτης τοῦ ὀποίου ἀπέθανεν ἡ ἐλπίς καὶ ἐφυγαν ὅλαι αἱ δυνάμεις διὰ τῶν μυρίων πληγῶν τῆς φύξης καὶ τοῦ σώματος, — ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκοτεινὴν του γωνίαν, μὴ περιμένων πλέον εἰμὴ τὸν θάνατον, διότι καὶ τὰ ζῶα γνωρίζουν ἐπίσης ὅτι ἴσπθῃσκουν...

— Μίαν ἀυγὴν τοῦ Μάρτου ἠλιόλουστον, ἐν ᾧ οἱ σπίντοι ἐτερέτιζον ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων μηλεῶν, τὸν ἀπέθεσα ἐπὶ τῆς χλιαρᾶς ἀμμου τῆς αὐλῆς. Ἐκάθησα πλησίον του, παρκαλοῦθων τὴν ἀσθματωδὴ ἀναπνοὴν του. Ἐξήρξα τὸν συνεισθημον σπασμῶς, τὰ πτερά του ἀνέφριξαν ὡς ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν ἐσωτερικοῦ τρόμου, καὶ ἤγειρε πρὸς ἐμὲ βλέμμα πλήρες ἀνεκλαλήτου αγωνίας. Ὀ, τί βλέμμα ἦτο ἐκεῖνο! Κατέβαλε μίαν ὀστάτην προσπάθειαν, μ' ἐπλησίασεν, ἐμὲ τὸν δισκότην του, καὶ ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἐκείνῃ στιγμῇ, ἐφάνη ὡς παρέχων μοι τὴν συγγνώμην του. Ἀνερχήθη διὰ τῆς χειρὸς μου καὶ ἐισέχωρησεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ ἀγκῶνος, ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Δὲν ἐτόλμων νὰ κινήθω, πλήρης σεβασμοῦ καὶ οἰκτου πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατον Ἐστὴνάζε στεναγμὸν ἀσθενῆ καὶ μακρύνον, ὡς νὰ μ' ἀπεχαιρέτα, καὶ ἀπέμεινε ἀκίνητος, ἀκμπτὸς, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς διανοϊκτούς.

— Ἦτο νεκρός.

— Δυστυχῆ Κοκέ! Μάρτης, θυμᾶ τοῦ ὀποίου ὑπῆρχε ὁ δήμιος, ἀγριον τέκνον τῶν δρασῶν, στερηθὲν τῆς ἐλευθερίας, τῆς χαρᾶς, τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἠλιθίου καὶ σκληροῦ ἀνθρώπου, ὁ ὀποῖος νομίζει ὅτι εἶνε βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐπειδὴ εἶνε τύραννός της!

ΦΩΚΙΚΩΝ ΘΑΛΠΡΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

— Τὸν νοῦ σου κάμε ποταμό, ποῦ ἀπὸ καθάρια ρεῖι πηγῆ, καὶ ἂν περάσῃ τὸ ὄρυμό, ἀνθρώπαρη ποτίζει γῆ

— ἀλλὰ τὸ στόμα σου κρουνοβρυσούλας, ποῦ σὺν τρέξῃ τοῦ διαφασμένου τοῦ στεγνοῦ χεϊλάκι θὰ νὰ βρέξῃ.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΡΟΣ

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 317.)

— Ἰδὼν νεανίσκον τινὰ ρωμαλεόν, τοῦ εἶπεν.

— Ἐσὺ ὅπου ἔχεις γὰρ πόδια, τρέξε γρηγορὰ νὰ εἴρῃς τοὺς ἐλευθέρους σκοπευτάς· δὲν θὰ ἀπέγουν πολὺ θὰ τοὺς βρῶς ἐπὶ τὸν δρόμον!... Τί καλὴ σύμπτωσης θὰ εἶνε!... Γρηγόρα, γρηγόρα! Ἀπευθυνόμενος δε πρὸς ἕτερον,

— Πήγαινε, εἶπε, νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν τυμπανιστὴν ἕπὶ τοῦ νὰ βαρῆσῃ ἀμέσως πρὸς κλητήριον. Ἐπειτα θὰ πᾶς ἀμέσως εἰς τὸν κύριον ἐφημέριον καὶ θὰ τον παρακλήσῃς ἐκ μέρους μου νὰ σῇ μάνη τὴν καμπάνα! Κάμε γρηγορὰ!

— Ἀκολουθῶς ἀποτεινόμενος πρὸς τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια παρίσταντο χαίοντα με περιέργειαν, εἶπε πρὸς αὐτὰ ἐπιτακτικῶς:

— Καὶ εἶς, παιδιὰ, τρέφετε εἰς ὄλους τοὺς δρόμους, κτυαήζετα εἰς ὄλους τὰς πόρτες, καὶ φωνάζετα: «Νὰ οἱ Πρωῶσοι! ἤλθον οἱ Πρωῶσοι! Εἰς τὰ ὄπλα!... εἰς τὰ ὄπλα!»

— Ἦθῃ ὁμάς τις τῶν κοιτοίκων τοῦ χωρίου συνωστίζετο περὶ αὐτόν.

— Ἐλάτε, τοὺς δίαταξε· θὰ κατασκευάσωμεν ἐνα ὀδοφραγμα ἐδῶ καὶ ἐνα ἄλλο ὀπισω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Θὰ φράξωμεν ὄλας τὰς εἰσόδους μετὰ ἀμάξια, μετὰ ζύλα, μετὰ ἐπιπλά, μετὰ ὅ, τι εὐρωμεν.

— Ἐνῶ, ὁμοῦ μετὰ τὸν Κάρλον καὶ τὸν Γαρδιανὸν, κεραικεύαζε τὴν ἀμυναν, τὸ τυμπανὸν ἐκρέτει ἤθῃ σημαίνον τὸ προσκλητήριον, καὶ ἀπὸ τοῦ κωδωνοστασίου ὁ κῶδων ἐκρούετο ἀναγγέλων τὸν κίνδυνον. Κατὰ διαλείματα δὲ ἡ ἀσθενὴς φωνὴ τῶν παιδιῶν ἀντήχει ὡς ἐν παιδιᾷ, ἐπαναλαμβάνουσα μακρὰν τὰς φράσεις:

— Οἱ Πρωῶσοι! νὰ οἱ Πρωῶσοι! εἰς τὰ ὄπλα!

— Ἦν δεσπότηματι μικροτέρῳ τῆς ἡμισείας ὄρας, τὸ χωριὸν κατέστη ἐτοιμον νὰ ποικρούσῃ τὴν πρώτην ἐπίθεσιν· ὀδοφραγμα συγκείμενον ἐκ χειραμαξῶν, ἐκ σανιδῶν, ἐκ βαρελίων, ἐκ τραπέζων, ἀνηγέρθη ἐμπροσθέν μας.

— Ὁ Γκαγιὼ προέτρεψε τὴν σύζυγόν του νὰ καταρῆγῃ εἰς τὸ πρεσβυτέριον, ὁμοῦ μετὰ τὴν θεράπειαν τοῦ ἱερέως ἢ ὅποια ἦτο ἐξαδεληφῆ της· ἀλλ' ἡ Ἀντωνιέττα ἠρνήθη.

— Ὄχι, εἶπε· θὰ μείνω θέλω νὰ ποθάνω μαζί σου!

— Δὲν ὠλόλυξε πλέον οὔτε γογγυσμὸς ἐξήρχατο τῶν χειλέων της ἵστατο ἀκίνητος, μετὰ τὴν μορφήν ἠλλοιωμένην, ἐνῶ τὰ δάκρυα σιωπηλὰ καὶ σπιλνὰ, ἐκυλίνοντο διὰ τῶν παρειῶν της.

— Ἐφαίνετο διαβλήτουσα σκληρῆς φρικτῶς καὶ ὑποτασσόμενη ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν ἀπαισίον τύχην.

Τὸ βλέμμα τῆς τὸ ἀπλανὲς ὡς πῶ-
 ράφρονος, εἶχε κἀτι τὸ βλοσυρόν, ἐμ-
 ποιῶν φόβον.

Ὁ Κάρολος, ὁ Γαρδινέκ καὶ ἐγὼ εἰ-
 σήλθομεν καὶ ἐτοποθετήθημεν εἰς τὸ δω-
 μάτιον τοῦ βασφύλακος, ὅπου ἀπὸ τὴν
 δύο παράθυρα ἤδυναμεθα νὰ ἐπιβλέπω-
 μεν ἐναλλάζ τὴν ὁδὸν, τὴν ἐξοχὴν καὶ
 τὸ χωρίον, καὶ νὰ πυροβολοῦμεν ἀπὸ διά-
 φορα μέρη ταυτοχρόνως.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν τὸ βῆμα τῶν
 ἐλευθέρων σκοπευτῶν· ἐφθασαν πρὸ τοῦ

« Ὁ ἄγων καθίστατο ὀλονὲν σφοδρότερος » (σελ. 324, σελ. γ')

τῶ μέσω νεφους κονιορτοῦ. Ἦτο εἰς οὐ-
 λαμὸς πεζῶν προφυλακῆ βεβαίως τοῦ
 ἐπερχομένου ἐχθροῦ.

Μεταξὺ τῶν μαχητῶν ὑπόκωφος φη-
 θυρος ἐκυκλοφόρησε :

— Νά τους ! νά τους ! προσοχῆ !

Ἐκλήσιασαν τάχιστα, ἐλαυνόμενοι ἀ-
 πὸ ὀρχην καὶ ἀπὸ τὴν δραξιν αὐστηρᾶς
 ἐκδικήσεως. Πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν
 ἀπὸ τοῦ ὀδοφράγματος καὶ ἀπὸ τὰ πλά-
 για τῆς ὁδοῦ. Οἱ Γερμανοὶ ἐσταμάτησαν
 διὰ ν' ἀπαντήσωσιν. Τότε μετὰ ζωη-
 ροτάτης συκινή-
 σεως ἐστήριξα καὶ
 ἐγὼ τὸ ὄπλον μου
 εἰς τὸν ὀδὸν μου
 πρὸς σκοπευσιν.

★

Ἡ συμπλοκὴ δι-
 ἐξηγετο κατ' ἄρχας
 βραδέως ἡμεῖς ἐ-
 πυροβολοῦμεν μὲ
 ἀναπνοαὴν καὶ εὐ-
 στόχως, διότι ἤθου-
 νάμεθα νὰ σκοπεύ-
 ωμεν, στηρίζοντες
 τὰ ὄπλα εἰς τὸ χεῖ-
 ρος τοῦ παραθύρου.
 Ἄλλ' ἤμην τόσοσιν
 συγκεκινημένος, ὥ-
 σ ε αἰ βολαὶ μου
 ἀπετύγγαλον.

— Μὴ βιάζεσαι,
 κύριε Φερνάνδε, μὲ
 εἶπεν ὁ Κά-
 ρολος. Νά ! .. κῆ-
 τας ἐμένα... Βλέ-
 πεις ἐκεῖνον τὸν ψη-
 λὸν τὸν ξανθὸν ἐκεῖ
 κάτω ; Μπάμ ! ..
 πᾶρ' τον κάτω ! Εἰ-
 δεὶς πῶς τὴν ἐπέ-
 τυχα ; .. εἶνε μιά
 χαρὰ !

Καὶ με ὠδήγει,
 μοῦ εἶδε συμβου-
 λὰς, με μεγάλου
 φλέγμα, ὡς νὰ ἦμεθα εἰς σκοποβολὴν.
 — Ἡ σειρά σου τώρα γὰ ἑξέπλωσέ
 μου ἐκεῖνον τὸν κοκκινομάλην, ὁ ὅποιος
 εἶνε σιμὰ εἰς τὸ δένδρον δεξιά.
 Ἐκκαμὰ ὅτι μοῦ εἶπε καὶ διέκρινα τὸν
 ἀνθρώπου σὺγκρινῶς εἰς τὴν ἄκραν τοῦ
 τουρκελίου μου, ὡς διὰ τηλεσκοπίου Καθ' ἣν
 σιτήμην ἔφερα τὸν δάκτυλον εἰς τὴν
 σκανόλην, εἰδοτὸσα :

— Εἶνε ἐκλήμα ! εἶπα με τὸν ἐαυτὸν
 μου.
 Ἄλλ' ἡ βολὴ ἐν τούτοις εἶχε ριφθῆ
 καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὃν ἐσκόπευα, περιστρα-
 φεῖς περὶ αὐτόν, κατέπεσεν ἀνάσκελα.

— Ἐγὼ, κύριε Φερνάνδε ! εἶπεν ὁ
 Κάρολος ἑξαιρετὰ ! ἐξακολούθησε !

Κατελήθη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα
 ὑπὸ φρικιάσεως, ἐπὶ τῆς ἰδέας ὅτι εἶχε φο-

νέυσθ ἄνθρωπον. Καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ
 στρατιώτης ἐκεῖνος εἶχεν ἰσως σὺζυγον
 καὶ τέκνα, τὰ ὅποια δὲν ἐμελλον πλέον
 νὰ τον ἐπανεῖδον ...

Ἐν τοσοῦτῳ οἱ μαχηταὶ ἐξήπτοντο ἐ-
 κατέρωθεν καὶ ὁ ἄγων καθίστατο ὀλονὲν
 σφοδρότερος. Οἱ Πρῶσοι, ἀναμένοντες
 τὸ κύριον αὐτῶν σῶμα, δὲν ἐτόλμων νὰ
 προχωρήσωσι περισσότερο, ἔνεκα τοῦ
 φονικοῦ κυρὸς μας.

Ἐφαίνοντο μανιώδεις διὰ τὴν ἀπρο-
 ὀδκητον ἀντίστασιν τοῦ μικροῦ χωρίου
 εὐκόλως δ' ἐμάντευτο ἐκ τῶν χειρονο-
 μιῶν τῶν καὶ ἐκ τοῦ ἦθους τῶν, ὅτι μᾶς
 ἠπειλοῦν διὰ φεβερᾶς ἀντεκδικήσεως.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἐχθρὸς εἶχεν
 ἀπολέσθ εἴκοσι ἄνδρας· ὄπισθεν τοῦ ὀδο-
 φράγματος, δεκαπέντε περίπου ἐκ τῶν
 ἡμετέρων εὗρισκοντο ἐκτὸς μάχης.
 Εἰς τὸ δωματίον, ἐκ τῶν ὀπιω ὀποι εὐ-
 ρισκόμεθα, δύο εἶχαν πληγῶν καὶ ἀπο-
 σπρῆ. Οἱ μωγαὶ ἠκούοντο κάτω κραυγαὶ
 γυναικῶν καὶ παιδιῶν προήρχοντο ἐκ τῶν
 γειτονικῶν οἰκιῶν.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καὶ καθιρώτατος
 θαλαμος μοῦ ἐφάνη ἀπαισιώτερος ἐν τῇ
 φρικιώδη ἀταξίᾳ τῆς μάχης, μετὰ τρῦ-
 πημένα ἐκ τῶν σφαιρῶν ἐπιπλά του,
 παρὰ τὰ πεδία τῆς μάχης, τὰ ὅποια εἶχον
 διατρέξῃ.

Ἀίφνης, ἐν ὅτ' ἐγείμιχα τὸ ὄπλον μου,
 εἶδα πρὸς τέριστερά μου, ἐπὶ τῆς κορυ-
 φῆς μικροῦ γηλόφου δεσπόζοντος τοῦ χω-
 ρίου, ἔτπουσ σφροντάς δύο τηλεβόλα.
 Τὸ σήμα τῶν διεγράφετο εὐκρινῶς, με-
 γεθυνόμενον εἰς τὸν ἕρποντα. Τὰ εἶδεκα
 εἰς τὸν Κάρολον, ὁστις ἀμέσως ἀνέκρα-
 ξεν :

— Οἱ ἄνδρες ! φέρου πυροβολικόν !

— Ἐπρεπε νὰ το περιμένωμεν, εἶπεν
 ὁ Γαρδινέκ ἄχ ! ἂν εἶχα μαζὶ μου με-
 ρικοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου, σᾶς
 διαβεβαίω ὅτι οἱ Πρῶσοι δὲν θὰ ἐπρό-
 φθαναν νὰ στηθῶν ἐκεῖ ἐπάνω τὸ πυρο-
 βολικόν τῶν.

Οἱ ἐχθροὶ, ἀπὸ ἐσταμάτησαν ἐκεῖ, ἔ-
 στρεψαν δύο πεδινὰ πυροβόλα κατὰ τοῦ
 χωρίου καὶ πάραυτα ἤρχισεν ὁ κανονι-
 στικός, ἡχηρῶς ἀνταποδιδόμενος ὑπὸ
 τῆς κοιλάδος, ὡς κρότος βροντῆς.

Ἡ πρώτη ὀδὴ μᾶς ἀφῆρπασε μέρος
 τῆς στέγης καὶ διέρρηξε τὴν ὀροφήν χωρὶς
 νὰ ἐκραγῇ.

— Ἐχρῆρος, φίλοι μου ! ἐφώναξεν ὁ
 Γαρδινέκ.

Ὁ Κάρολος μ' ἐνεθάρρυνεν, ἐπανα-
 λαμβάνων ἀκαταπαύστως τὰς λέξεις :

— Νὰ πωλήσωμεν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν
 μας, κύριε Φερνάνδε !

Ἦτο ἐξημμένος, χαίρων διότι εὗρί-
 σκετο καὶ κάλιν ἀντιμέτωπος τῶν Πρῶσο-
 σων, τοὺς ὅποιους δὲν εἶχεν ἐπανεῖθ ἀπὸ
 τῆς μάχης τοῦ Ραισχοφεν.

(Ἐπίεται τὸ τέλος.)

Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ ΑΓΓΕΛΜΑ

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων ΟΛΓΑ, μητρικῶς μερινῶ-
 σα διὰ τὸ καλὸν τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ παρέχουσα πρὸς τὴν « Διάπλασιν »
 νέον καὶ περιφανὲς δαίγμα τῆς Ὑψηλῆς Αὐτῆς εὐνοίας, ἠδρόκησε νὰ ὑποδείξῃ
 τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον θάποτελέσῃ τὸν προσεχῆ τόμον τῆς Βιβλιοθήκης μας.

Εἶνε τὸ τρυφερώτατον παιδικὸν μυθιστόρημα τῆς Ἀγγλίδος συγγραφέως
 L. T. Meade, τὸ ὀνομαζόμενον : **Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.** Ἡ
 Βασίλισσα-Μήτηρ τὸ ἠγάπησεν ὅσον ὀλίγα βιβλία, καὶ το ἀνέγνωσεν ἐπά-
 νειλημμένως πρὸς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα, τὸν μικρὸν Βασιλόπαιδα
 Χριστοφόρον. Καὶ ἐν τῇ ἀπέριφῳ Αὐτῆς φιλοστοργίᾳ, ἐπιθυμήσασα νὰ αἰ-
 σθανθοῦν τὴν ἰδίαν ἀπόλαυσιν καὶ νὰ καρπωθοῦν τὴν ἰδίαν ὠφέλειαν ἐκ τοῦ
 ὤρατου βιβλίου εἶλον οἱ Ἑλληνοπαῖδες, τοὺς ὅποιους ὡς ἴδια Αὐτῆς τέκνα
 ἀγαπᾷ, — εἶπεν : **« Ἀὐτὸ τὸ βιβλίον ἐπρεπε νὰ το ἐκδώθῃ ἡ Διάπλασις »**
ἐπεθύμου νὰ το ἐβλεπα εἰς τὰς χεῖρας ὄλων τῶν Ἑλληνοπαίδων .»

Ἡ καθ' Ὑψηλὴν Ἐπιθυμίαν μετάφρασις τοῦ Ἄγγελοῦ τῆς Ἀγάπης
 ἐπιλοτεχνήθη μετὰ στοργῆς ὑπὸ τῆς διακεκριμένης διδασκάλου τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος, τοῦ Βασιλόπαιδος Χρι-
 στοφόρου, Δόκος Τουλίας Σωμάκη, ἐξ αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἀντύπου καὶ ὑπὸ τὰ ὀμμάτια τῆς Βασιλι-
 σης μας ἡ διὰ Διάπλασις, μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερφηφαναίας ἐκτελοῦσα τὴν Ὑψηλὴν Ἐπιθυμίαν, ἀνέλαβε νὰ
 ἐκδώσῃ ὡς τάχιστα τὴν μετάφρασιν, καὶ νὰ θέσῃ αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Τὰ τῆς ἐκδόσεως, διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ Βασίλισσά μας δεικνύει τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ὁποία θὰ γίνῃ
 μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, — καθ' ὃν τρόπον ἠδρόκησεν ἤδη νὰ ἐγκρίνῃ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, — θὰ κανονίσῃ
 ἰδιαίτερα Ἀγγελία, κυκλοφοροῦσα λίαν προσεχῶς.

Σήμερον ἠθελήσαμεν ἀπλῶς νὰ μεταδώσωμεν τὸ χαρμῶσυνον τοῦτο Ἀγγελημα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας,
 διὰ τὸ ὅποιον θὰ αἰσθανθῶσιν βεβαίως τὰς ἀγνάς τῶν καρδίας πλήρεις εὐγνωμοσύνης, κ' ἐκ τοῦ βᾶθους αὐτῶν
 θάναπέμψουθ θερμὴν πρὸς τὴν Ὑψιστον εὐχὴν, νὰ μακροήμερῆ ἐν πάσῃ εὐτυχίᾳ τὴν σεπτὴν καὶ γλυκυτάτην
 μας Βασίλισσαν, τὴν Μητέρα τοῦ ἔθνους, τὴν τόσο φιλόστοργον πρὸς τοὺς μικροὺς Της πιστοὺς ὑπηκόους !

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)
 (Συνέχεια ἰδὲ σελ. 313)

Δὲν ἔμεινε τώρα ἄλλο, εἰμὴ νὰ κω-
 πηλατήσωμεν πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην,
 — ἂν δύνάται τις νὰ μεταχειρισθῇ τὴν
 λέξιν κ ω π η λ α τ ὦ, προκειμένου περὶ
 τῆς ἀκανονίστου κινήσεως ζεύγους κλά-
 δων, ἀτελῶς πεπλατυσμένων εἰς τὰ
 ἄκρα διὰ τῆς μαχαίρας. Ἀναμφιβό-
 λως, οὐδενὸς Ὀμίλου Ἐρωτῶν τὰ μέλη
 δὲν θίνετο ἐπιτυχῶς ὡς συνάβελον τῶν
 τὸν Γεράρδον. Ἐν τούτοις τὸ μονό-
 ξυλον ἐκινεῖτο, ἐπροχώρει, καὶ μετὰ ἐν
 τέταρτον τῆς ὥρας ἐφθασεν εἰς τὸ τέρ-
 μα, διανύσαν τετρακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦ
 σημείου τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ Καρλίνα
 ἔδραξεν ἐπιθετικῶς συστάδα καλάμων, ἐκ
 τῶν φυομένων παρὰ τὰ ὄβια, καὶ εἰλ-
 κυσεν οὕτω τὴν πρῶραν τοῦ σκαφιδίου
 μέχρι τῆς ρίζης ἐνὸς δένδρου, ἡ ὁποία

ἐχρῆσιμῶσεν ὡς ἀποδόρα. Ἐκεῖ ἀπε-
 διδάσθησαν ὀλοι.

Ἀμέσως ὁ Γεράρδος προσέβησε τὸ
 μονόξυλον διὰ σχοινοῦ ἐκ βρύλων, τὸ
 ὅποιον ἐπλεξεν ἐκ τοῦ προχείρου. Κα-
 τὸπιν οἱ τρεῖς ὀδοιπόροι ἀπῆλθον πρὸς
 ἐξερεῖνῆσιν, καὶ ἀνακαλύψαντες συστά-
 δα δένδρων, ἡ ὁποία τοῖς ἐφάνη κατάλ-
 ληλος πρὸς ἀνάπαυσιν, διημύθησαν
 ἐκεῖ καὶ ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν.

Ἐπρογευματίσαν, ἐκοιμήθησαν ὀλί-
 γον, καὶ συνδιεσκέφθησαν περὶ τοῦ πρ-
 κτέου. Πρῶτῃ ἠλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν
 ἡ ἰδέα νὰ διαπλεύσωμεν κατὰ μήκος τὸν
 Ζαμπέζον, διὰ τοῦ μονοξύλου. Ταχέως
 ὁμοῦς ἐγκατέλειψαν τὸ παράτολμον τοῦτο
 σχέδιον. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ
 σκαφίδιον θινταίχεν εἰς τὸ μακρὸν τοῦτο
 ταξίδιον, τὸ ζήτημα ὁμοῦς τῆς διατρο-
 φῆς ἔμενον ἄλυτον. Διὰ ξηρᾶς, ἐπωφε-
 λούντο τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, τὰ
 ὅποια συνήντων, καὶ ἀνεύωναν τὰς προ-
 μηθείας τῶν, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν

θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κάμουν, ἂν ἠκολού-
 θουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Διὰ τοῦτο
 κυρίως ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσωμεν
 τὸν δρόμον τῶν διὰ ξηρᾶς καὶ πρὸς νό-
 τον. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην,
 ἐξεκίνησαν.

Ἄλλοιμονον ! ἡ πορεία αὐτὴ τοῖς ἐπε-
 φύλασσε νέους καὶ ἀπροόπτους κινδύνους.
 Μόλις εἶχον διανύσῃ μίαν λεύγαν ἐπὶ
 τῆς πεδιάδος, κατὰ μίαν πολίχνην κατέ-
 στραμμένη ἐπαροισιάσθη ἐνώπιόν τῶν.
 Ἦτο ἐν κ ρ α λ, δηλαδὴ χωρίον ὀπ-
 τενοτικόν, μετὰ καλὸς ὀλοῦτος, αἰ
 ὅποια ἐφαίνοντο περποληθῆσαι ἐσχάτως.
 Πρόσφατα ἦσαν ἀκόμη τὰ ἴχνη λυσά-
 λῆου ἀγῶνος. Ὅσα ἀνθρώπινα κατέκει-
 το ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὀμοῦ μετὰ σκελετοῦς
 βοῶν. Σμῆνος ἀρπακτικῶν ὀρνέων ἀπε-
 πέταξεν ἐπὶ τῇ θείᾳ τῶν ὀδοιπόρων, μετὰ
 κρωγμοὺς ἀγρίους. Ἡ Δίνα συνεκινήθη
 τῶσιν πολλῶ πρὸ τοῦ φρικιώδους θέαματος,
 ὡστε ἐδέξασε νὰ τὴν ἀπαγάγου, λιπόθυμον
 σχεδόν, μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς σφαγῆς.

ήρος του διαγ. των λύσεων θ' εύρει πάντα σχετική πληροφορία. τὸν Γρίβον σου δὲν ἔνοιησα ποῦ προκύπτει ἡ λύσις ;) **Ἀνθίου Σέβριανου** (εὐχόμαι νὰ γίνῃ καλὰ ἡ ἐσοχή σου μη· ρα·) **Ἡρόδοτος τὸν Σελύδατον** (ἔχεις καλῶς ;) **Κερκυραϊκὴ Νύκτα** (μὴ τοὺς μέρες σου καὶ ποὺ σου λαγαροῦται δεῖ εἶναι πολλοὶ σύλλογοι καὶ δὲ δὴ ἐξήρησαν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους ;) **Ἄνδα Λουσιαν** (ΕΕΕ) διὰ τὴν ὄρωίαν καὶ πλῆρη ἀγάπης ἐπιστολήν σου· πῶσον κατὰ τὴν ἐκκίεσιν νὰ μοὺ γράψῃς! δὲν ἀμφίβηλον εἶναι καὶ φέτος θ' ἐκασκίσῃς δὲν σου τὴν ἐπερασὴν ὑπὲρ τῆς διάδοξας τοῦ φύλλου, καὶ σ' εὐχαριστῶ θεομῶς ;) **Ἀρρισμῆτο Κῆμα** (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάσμα· ἀλλὰ μὴ νομίσεις δεῖ με αὐτὸ ἐξορᾷς διὰ τὴν σωτηρίαν σου· θέλω νὰ μοὺ γράψῃς ὅπως πρῶτα καὶ τὸ βίον ;) **Ἀπόστολον Ἀκτῆν** (ἡ ὀψία εὐδοκίασε τὸ ἐπὶ τὴν Παιδοῦς σου ὅπως τότε, καὶ θ' ἐπιδοκίῃς ἀλλοῦ ἐκασκίσει ;) **Ἀνδρόμεινον Φ. Ζήνιον** (σ' εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ἐπιδοκίμασθαι [Ε] διὰ τὸν ὄρωίον ἐρῶνον, μὲ τὸν ὄρωίον μοῦ ἀπεργάζῃται τὸ ἐπιδοκίμιον τοῦ κλέπτον ;) **Ὀλλεῖν τὸν Γραβιά** (ἐργασίᾳ λαοῦν, ἐργασίᾳ ;) **Ροδοπολιτεῖν Ὀύον** (εὐχάριστον ἐπιτομήν σου ἀπὸ τὴν ἐκκίεσιν ;) **Στήριγμα εἰς Μητρός** (τὸ συγγαίῳ· ἐστὶν) **Μαρίκον Σελήνιον** (τὸ ἰδίον μου σχέδιον πῶς σου ἐφάνη ;) **Μοδῶν τῆς Ἀστρονομίας** ([ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν ἐπιστολήν νομίζω δεῖ ἡ ἀπάντησις εἶναι, ἡ ὀψία ἐξήγησε τὴν πατρίαν τέχνην σου ἀνάκτισον, ἡ ἐπιδοκίμιον, καὶ ἡδεῖ νὰ εἶπῃ ἀπὸ τῶς τοῦ ἡμετέρου ;) **Πρασοῦσαν Βλ. Παδα** ([Ε] σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἄριστον θ' παραβλέψῃς τὴν ἀμείλιχον, — διὰ τὴν ὀψίαν ἄλλως τε εἶσαι δικαιολογημένη, — ἂν μοὺ γράψῃς τὴν συγγαίαν νὰ σημειώσῃς πάντοτε καὶ τὸ φεudώνον σου ;) **Ζωγράφον τὸν Θαλασσίον, Νίκαν τὸν Παιδίων** (ἐπιδοκίμιον νὰ μοὺ γράψῃς, ἂν ὅσα ἡ κοινὴ ἦσαν ἀνώτερα τοῦ βιβλίου· ἀπὸ πληροφορίας σου εἰς τὸ προσέχεις ;) **Δευκαλῆματον Λίγρια** (δὲ ὀψία ἐξεσκάθισσε, καὶ δεῖ μόνον ἐξεσκάθισσιν, ἀλλὰ μοὺ ἐγράψῃ καὶ πληροφορίαν, δηλαδή συνδρομητὴν διὰ τὸ 1800 μὲ 10 δραχμάς ;) **Τετραπέρατον** (ἡ ὀψία θ' ἀπὸ τῆς μετὰ ἀποστατευμένη, ὅταν ἐπιδοκίμη ἡ εὐδοκίμια τοῦ φύλλου· καλῶς ἔχουν νὰ γίνωνται χαρῆς καὶ γέννησι ;) **Ν. πῶδ. Κ. δεκαβάλλον** (εἶναι κατὰ τὴν ἐπιδοκίμιαν σου ἀλήθεια, ὁ γέρων Φιλιππὸς μετὰ τὰς διαβολομηχανὰς του εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα πρόσωπα τοῦ ἐπιδοκίμιου ;) **Τάκιον τὸν (ἐστὶν) Ἡρωϊκὸν Ἔλεος** (ἐστὶν) **Κάρμεν Σύλβα** ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνδοκίμιον ἐπιστολήν σου· δεῖ αὐτὰ θ' γίνονται· καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη) **Ἀστρο Κάρμενον καὶ Βρετανικὸν Λέοντα** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐπιδοκίμιαν, μὲ τὴν ὀψίαν ἐπισκόπευσε νὰ στελεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ πρὸ τῆς ἐπιδοκίμιαν προκηρύξετε ; ὁ δεύτερος φέλλος τῶν Μ. Μυστικῶν, ὁ μεγαλύτερος, βιβλίοθ' ἐξ ἡ γραμματικῶν, ἂν πρόκειται νὰ μοὺ τα στελεῖτε ταχυδρομικῶς ;) **Θεραπεινὸν τὸν Μωδοῦν** (ὄρα καὶ πάλιν ἡ ἐπιστολή σου, εὐχὴ ! [ΕΕ]) **Ἀστροπολιτεῖν** ([Ε] καὶ, μοὺ ἤρθεσσι ἡ εἰκὼν τοῦ Διδασκάλου τῆς Μαθητῆς Εὐδοκίμιας ;) **Πελαγοῦσον Κερκυραίων** (ἐστὶν) **Ἐλκίμπρητῆ Φιλίαν** ([Ε] διὰ τὴν ὄρωίαν περιγραφήν) **Δημήτριον Πειδώνην** (περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ

φεudώνονμου, ἡε τὸ Ἄ· Κερίλιον τοῦ Ὀδηγοῦ τῶν Συνδρομητῶν·) **Ἀγγλὴν Φιλίαν** (βεδύτις, ὁ λόγος τῆς ἐπιδοκίμιας εἰς τὴν Ἀγγλομαθίαν εἶνε αἱ καὶ ἐπιδοκίμια, εἰς τὰς ὀψίας ἀποβιλλοῦται αἱ ἐξ Αἰγύπτου ἐπιστολαί· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς παρρωτικὰς σου αἰτιήματα καὶ [Ε] διὰ τὴν ὄρωίαν σου ἐπιστολήν) **Ἀστρο Λαγουδάση** (ἀπεναντίας μ' εὐχαριστήσῃς πολύ· ἡ Κική σ' ἐπιδοκίμιασε καὶ τὴν γραμματικὴν· ἐγὼ παρὶ πᾶσι σου δὲν μὲ γράψῃς συχνά ;) **Σοφὸν Σακρατήν** (διὰ νὰ εὐδοκίμησῃς φεudώνονμου, πρέκει νὰ συμμορφώῃς μὲ τὸν Ὀδηγόν) **Τραχυαῖωδον Λευκάταν** (ὄλα ἐστὶν) **Καταστροφῆλλον** (λοιοποι Ζήνωνος ; καὶ κατὴν ἀρωίαν) **Βασίλισσα τῆς Ζηνοβίας, Τυδῆα, Μάριαν Ζάννον** (μὲ τὰς θαρραλικὰς συλλυπητήριας μου διὰ τὸν θύοντὸν τῆς ἀδελφότητος σου ;) **Ἰατρον τὸν Σπυροῦ** (ἐπιδοκίμιον) **Σαρδανάπαλον** (δὲν ἀναμνησθῆσαι δούλου εἰς τὰ πολιτικὰ ; αἱ γυναῖκες, βλεπῆς, δὲν ἔχουν φῆρον ;) **Ἀγγλομαθία Σταθαροῦσον** (ἐστὶν) **Βράχον τῆς Νεραμπαδοῦ** (σ' εὐχαριστῶ) **Νεραῖαν τὸν Σπυροῦ** (πολλὰ εὐδοκίμια τοῦ ἐκείνου εἶνε ἐπιδοκίμιον· ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἀντιστομαθὴν σου διὰ τὴν ἀντιστομαθίαν σου ;) **Ἀγγλὴν, Σακουάλλαν** (τις εὐχὴς σου τὴν ἄρτι καταστροφῆσον μὲ τὴν ἐπιδοκίμιαν σου ;) **Ζυγαχίον τὸν Ποντικόν** ([Ε] διὰ τὴν ὄρωίαν ἐπιστολήν σου) **Ἀστρομαθίαν Φιλομαθίαν** (ἐστὶν) **Βραχίον τῆς Νεραμπαδοῦ** (σ' εὐχαριστῶ) **Νεραῖαν τὸν Σπυροῦ** (πολλὰ εὐδοκίμια τοῦ ἐκείνου εἶνε ἐπιδοκίμιον· ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀντιστομαθίαν σου ;) **Βυταβίαν, Φοργίαν, Μάριαν, Νίκαν, Λίγριαν** (καὶ τῶν ὄρωίων σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀντιστομαθίαν σου ;) **Φιλοδοῦσον** (ἐστὶν) **Ἐλληνίδα καὶ κτλ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς, ἔλαθε μετὰ τὴν 18 Σεπτεμβρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσέχεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰτήσεις στέλλονται μέχρι τῆς 8 Νοεμβρίου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τὸ ὄψιον δὲν νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν ἐπιδοκίμιων, πάλαι ἐν τῷ Γραμμῶν μας εἰς ἐπιδοκίμιον, ἂν ἔκαστος περιγράψῃ τὸ πῶς καὶ ἐπὶ τῆς

538. Δεξιόγραφος.

Ἄν θελήσῃς ἕνα γράμμα νὰ συγγαίῃς με ἀγῶνα, Μέλιος ἔγινεν ἐμπρὸς σου καὶ ἐδίον... διὰ τὸν Σπυροῦ ;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γραμμῶν Γου δέρον

539. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε ἐπίγραμμα κοινὸν Δὲν ἀρωίαν τὸ δεύτερον μου "Ὅταν ἐπιπρεχτῆ σὶν οὐραχὸν Τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ 4. Π. Δρεβα

540. Στοιχειογράφος.

Εἶμαι ὄρος· ἕνα γράμμα Στὴν ἀρχὴν ἔδον προσθέσῃς Καὶ τὸν τόνον μεταβάσῃς Μέλιος γίνονται ἐν τῷ ἄνω.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Αὐτῆρον

541. Κῶδος.

Νάνικιστασταθῶν οἱ ἀσπασίαις διὰ γράμματων οὗτος ; ὅποτε νὰ ἀντιγράψῃς τὰς ὀψίας ἐξ τῶν ἀνω κατὰ σειράν ; 1. πρῶτος ; 2. δευτέρου θαλασσίου 3. ὕψον τοῦ σώματος ; 4. πτερόν ; 5. Καθέτως ; 6. ἀριστερῶν κατὰ σειράν ; 1. πόλις τῆς Ἀσίας ; 2. νόσος ; 3. ποταμός ; 4. νῆσοι ; 5. εἰς τὰς θαλασσίνους ; 6. ἐπιδοκίμιον ; 7. ἀντιστομαθίαν ; 8. ἑρῶν ; 9. ἀντιστομαθίαν ; 10. ἐπιδοκίμιον ; 11. ἀντιστομαθίαν ; 12. ἀντιστομαθίαν ; 13. ἀντιστομαθίαν ; 14. ἀντιστομαθίαν ; 15. ἀντιστομαθίαν ; 16. ἀντιστομαθίαν ; 17. ἀντιστομαθίαν ; 18. ἀντιστομαθίαν ; 19. ἀντιστομαθίαν ; 20. ἀντιστομαθίαν ; 21. ἀντιστομαθίαν ; 22. ἀντιστομαθίαν ; 23. ἀντιστομαθίαν ; 24. ἀντιστομαθίαν ; 25. ἀντιστομαθίαν ; 26. ἀντιστομαθίαν ; 27. ἀντιστομαθίαν ; 28. ἀντιστομαθίαν ; 29. ἀντιστομαθίαν ; 30. ἀντιστομαθίαν ; 31. ἀντιστομαθίαν ; 32. ἀντιστομαθίαν ; 33. ἀντιστομαθίαν ; 34. ἀντιστομαθίαν ; 35. ἀντιστομαθίαν ; 36. ἀντιστομαθίαν ; 37. ἀντιστομαθίαν ; 38. ἀντιστομαθίαν ; 39. ἀντιστομαθίαν ; 40. ἀντιστομαθίαν ; 41. ἀντιστομαθίαν ; 42. ἀντιστομαθίαν ; 43. ἀντιστομαθίαν ; 44. ἀντιστομαθίαν ; 45. ἀντιστομαθίαν ; 46. ἀντιστομαθίαν ; 47. ἀντιστομαθίαν ; 48. ἀντιστομαθίαν ; 49. ἀντιστομαθίαν ; 50. ἀντιστομαθίαν ; 51. ἀντιστομαθίαν ; 52. ἀντιστομαθίαν ; 53. ἀντιστομαθίαν ; 54. ἀντιστομαθίαν ; 55. ἀντιστομαθίαν ; 56. ἀντιστομαθίαν ; 57. ἀντιστομαθίαν ; 58. ἀντιστομαθίαν ; 59. ἀντιστομαθίαν ; 60. ἀντιστομαθίαν ; 61. ἀντιστομαθίαν ; 62. ἀντιστομαθίαν ; 63. ἀντιστομαθίαν ; 64. ἀντιστομαθίαν ; 65. ἀντιστομαθίαν ; 66. ἀντιστομαθίαν ; 67. ἀντιστομαθίαν ; 68. ἀντιστομαθίαν ; 69. ἀντιστομαθίαν ; 70. ἀντιστομαθίαν ; 71. ἀντιστομαθίαν ; 72. ἀντιστομαθίαν ; 73. ἀντιστομαθίαν ; 74. ἀντιστομαθίαν ; 75. ἀντιστομαθίαν ; 76. ἀντιστομαθίαν ; 77. ἀντιστομαθίαν ; 78. ἀντιστομαθίαν ; 79. ἀντιστομαθίαν ; 80. ἀντιστομαθίαν ; 81. ἀντιστομαθίαν ; 82. ἀντιστομαθίαν ; 83. ἀντιστομαθίαν ; 84. ἀντιστομαθίαν ; 85. ἀντιστομαθίαν ; 86. ἀντιστομαθίαν ; 87. ἀντιστομαθίαν ; 88. ἀντιστομαθίαν ; 89. ἀντιστομαθίαν ; 90. ἀντιστομαθίαν ; 91. ἀντιστομαθίαν ; 92. ἀντιστομαθίαν ; 93. ἀντιστομαθίαν ; 94. ἀντιστομαθίαν ; 95. ἀντιστομαθίαν ; 96. ἀντιστομαθίαν ; 97. ἀντιστομαθίαν ; 98. ἀντιστομαθίαν ; 99. ἀντιστομαθίαν ; 100. ἀντιστομαθίαν ;

532. Πυραμίδες.

★ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνόν.
 ★★ = Μέλιος τοῦ πρώτου.
 ★★★ = Θεός τῶν Ῥωμαίων.
 ★★★★★ = Πτηνόν.
 ★★★★★★ = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γραμμῶν Γου δέρον

542. Κεκομμένα ὀνόματα πόλεων.

1. — Ἀετός, φάλαρις, ἀφῶν, κίσσα, πάντα κτηνά.
 2. — Λακάρις, τὰ μῆρα μὴ ἀρίστη ἀναθάρισα.
 3. — Δωτὸ τοῦ νὰ φάγη ἀμείως.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Βασίλ. τῶν Κοκκάων

543. Δοξαπαιγνόν.

Πόδις ἔχει 1000 χεῖρα καὶ πόδις ;
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τραχυαῖωδον

544. Δεξιόγραφος.

Ζητεῖται λέξις ἑλληνικὴ ἔχουσα ἐπὶ γράμματι, εἰς ὃν τὰ τέσσαρα ν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κραυτῆ τῆς Πατρῶος

545. Φύδον Μιγδόν.

"Οἱ πρόσκειται φρονεῖται."
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μιστροπολίτου Ναυπο

546. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχαὶ συλλαβαὶ τῶν ἐπομένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαίαν παροιμίαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν δημόσιον ; Κατὰ μέλαν κατὰ κέρη, κέρη καὶ γιὸ Ζεφύρου.
 1. Ζῶν φορητῶν, 2. Τεχίτης, 3. Οὐράνιον σῶμα, 4. Πνευματικῶν ποτῶν, 5. Πτηνόν, 6. Γνωμοτριτὸν ἐργασιῶν, 7. Ἐίδος ἐκκλησιαστικοῦ ὕμνου, 8. Ἐπιδοκίμιον τοῦ Ἀχιλλεῶος, 9. Ἐπίγραμμα ἐκ μεταρχῆς.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γραμμῶν Γου δέρον

547. Φωνηεντόλιπον.

γν—χρστ—κδλν—στν—κς
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τελευταῖος Χελιδῶνος

548. Γρίφος.

Μ

	εἰς	
	εἰς	εἰς
εἰς	αὐτόν	εἰς
εἰς	εἰς	εἰς

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Χερουθῆ Μιστροπολίτου

ΛΥΣΕΙΣ

541. Ναυκλίον (ναῦς, πλοῖον). — 402. Λόγος, λόγος. — 403. Λιχανός, χαλκίος. — 404. Σοφία, Σόφια. — 405. ΧΑΡΑ (ΧΑΡΑΧῆΝ). — 406. ΣΕΡΙΦΟΣ ΑΛΑΣ (ΣΑΡΑΜΙΣ). Ε Ο Α Υ ΡΑΚΗ (Η ΚΑΡΧῆΝ). Ρ Ο Π Λ Α Ο Ν ΑΣΗΡ (ὁ ΚΡΗΣ Ἀγαπᾷ). Ι Α Δ Τ 407. Ύαυα (βλέπε ΕΝΑ Φ Α Λ Α Κ Ρ Α λαγῶν). — 408—409, 1. Η Ο Ο Ρ Γ Διάπλασις εἶνε περιδοκίμιον Σ Υ Ν Τ Α Γ Η ἐκδοκίμιον κατὰ Σάββατον ἐν Ἀθήναις. Ἰπάρχει δὲ ἐπὶ 21 ἔτη. — 2. Ἡ Μαρία καὶ ἡ Εὐρυδικὴ πηγαίνουσιν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' ἡ μὲν Μαρία εἶνε ἐπιμελής, ἡ δὲ Εὐρυδικὴ ἀμειλή. Δε' αὐτὴ ἡ ἀδελφεὴ ἀγαπᾷ μὲν τὴν Μαρίαν, τὴν δὲ Εὐρυδικὴν οὐχί. — 410. Τὸ Ο τὸ Μ καὶ τὸ Α εἶνε ὁμοῖα [Ο, Μ, Α]. — 411. ΠΑΤΡΑΙ, ΣΙΦΝΟΣ [1. Πάτραι, 2. Αμείως, 3. Τύφος, 4. Ρήνος, 5. Ἄρον, 6. Γαλακίαν]. — 412. Αγάλη ἀγάλη γίνεται ἡ ἀγορηθὴ λέξις. — 413. Ἡ ἐπιμελία πλεῖστα νικᾷ προσκῆματα.